

QJ.

GS 139

En eftertänklig och tankställande
Bot: och Bättrings = Wisa
för

Stockholmska Kannstöpare och
Storstrikare = Utskottet.

Hasteligen sammanfattad af en, som
enfaldeligen tror, att det skall
tiga, medan det dricker, och
icke prata i wädret, me-
dan det sjunger.

Stockholm,

Tryckt hos E. Ryberg, 1818.

Bättre att tåga, än illa att tala,
Bättre att dricka, än illa att törsta,
Bättre att sjunga en folkhunds visa,
Än att som galningar skrika och roja,
Bättre att sofva, än illa att waka.

Nu dragom ifrån Politiken wår hand;
Och slingom den modigt kring glaset!
Uppbrytom ifrån Kabinetten ibland,
Och samloms med fröjd till Kalaset!
Så låtom oss gladelig omwäda om win,
Och att det är bättre än wårt brännwin,
Som kokas och drickes på krogar!

Nu stockne i hast den politiska brand,
Som nekat oss samlas kring glaset!
Wi skola wäl låsta wår strupa ibland,
Och skölja den ren från moraset.
Om brustna Diskonter med gnyende grin
Wi länge ha gnolat wid pipor och win,
Och pratat med styrka i wådret.

Brännwin randar rusets skål,
Facit confusio nem
Och uppväcker grål och skål.
Tages mera än man tål,
Perdis tu rationem.
Springer kammarn med oss kring,
Duga wi till ingen ting,
Pling, pling, pling, pling.

Och det bäddar hwarje trött
 Et cum — concubinis,
 Går och, att han sofwer sött, —
 Fast han ligger något blött,
 Etiam in — forinis.

Ofta den som tar ett rus,
 Slumrar utanför sitt hus,
 Burdus, burdus, och utan frus.

Sörwise wår Riksdag det rusande gift,
 Som fradgar i brännvins gälla!
 Det har hon oss lofwat i tal och i skrift,
 Det dricka och bedja wi alla.
 Af brännvinet blir man rödbrusig och full,
 Och dricka wi mycket, wi falla omkull,
 I rännsten och gråta med pojkar.

Och medan wi sjunga om brännvins gift,
 Hwarandra förmana wi alla,
 Att aldrig mer trycka en Dannewiks skrift,
 Som smakar af brännvins gälla.
 Riksfädernas ädla församling är huld
 Emot oss, och ger oss nog pengar och guld: —
 Ej qwidom och skänom som pojkar!

Brännvin ger oss ingen wån,
 Hostem nec delectat.
 Fast blir ej den wänskapen
 Och ej warm den kärleken,
 Brännvin quam connoctat.

Den som med dess flaska står,
 Tar sig stund från stund en tår,
 Värlar wänskap, klär sitt hår,
 Ja, år från år.

Ty den aldrig räcker mer,
 Quam cum sumat crater.
 Uppföldt är hwart snällt begär,
 När den blifwit tom; — då är
 Nemo nobis frater.
 Jemte med flaskan den skall le,
 Som will alla bröder se
 Förtrolige.

Men tacka wi weta wårt herrliga win;
 Deras kommer wällust i hjertat.
 Wid glaset framblänker den dagen så fin,
 Som utan det hade oss smärtat.
 Ja, drusworna ge oss en närande saft,
 Och skänker oss glädien, och skänker oss kraft,
 Och lifwar wårt Nordermannasinne.

Nå kyparen ofta traktera med win,
 Han fröjdar det blödande hjertat.
 Men frögarn skall tåga, fast san sitter i'n;
 Nog länge oss brännvinet swärtat.
 Wi uselt ej skrifwit, ack! om wi ej hast
 En droppa för mycket, som krossat wår kraft
 Och döfwat wårt Nordermannasinne.

Gammal Skald, när han får win,
 Tunc repuerascit.
 Super han vårt brännwin,
 Eller törstar han så fin,
 Turpes mussas nascit.
 Föls med win hans frus ibland,
 Flyga grater kring hans hand
 Från högre land.

Brännwin riktar snilen man, —
 Ecce cauponem!
 Smaktigen sig göder han,
 Bred han är som någon ann',
 Laudat nebulonem.
 Men hur blef den fyllhund dr,
 Som hans brännwin förtär,
 Och stum och tvär!

Må andra nu skrifa, hwaren på sitt wis,
 Som oxar, som myggor och råfvar!
 Vi tåga och seka ett stönt paradis,
 Der ingen för skrikarne bårswar.
 Bröddskritwaren avette, hur herrligt han vill!
 Att dömma och skratta, skall höra oss till,
 Och se åt de wettiges reglor.

Att tåga i nöden, tillhöret en wis,
 Och klot är han, om han ej bårswar.
 Nu pipe och rastle hwaren som en gris,
 Och säckte med blodiga nåfwar!

En annan må spela vår rol, som han vill!
 I löndom att skratta, skall höra oss till,
 Och ge våra glas sina reglor.

Win ger styrka åt vår kropp,
 Polit juventutem,
 Friskar mannens ådror opp,
 Bringar blodet i galopp,
 Firmat senectutem.
 Förstig hjelte är pultron,
 Drucken bonde är patron,
 Ja, en baron.

Winet lifwar kånstorna,
 Excitat amorem,
 Och gör oss så lustiga,
 När wi gå till skickorna, —
 Continet stuporem,
 Nöjjas stöcken i hwar blund,
 Winna wi med hwarje stund
 Den rosenmund.

Annu så wi dricka och smörja oss wäl,
 Fast Malmö Diskonterna stupa.
 Fast kasan är mager, wi fröjda vår själ, —
 Winsaten ä' fulla och djupa.
 Samplingom för Sverige, och dinstom, att det
 Sår dricka med nöje, och lefwa i fred
 För kånstöpertiets fabaler!

Nu tystne all Flagan, nu tystne allt gråt!
 Edt Malmö Disfonterna stupa!
 Snart kassan blir full: - våra hjertan alltvål! -
 De äro ju rika och djupa.
 Försvarom blott Norden med mannelighet
 För galna kunnstbåres oredighet,
 Och qvådom om vin och om baser.

Vin förstönar Tårnorna,
 Mollit pertinaces,
 Och ger mod åt Swennerna,
 När de dlska Wderna,
 Redditque vivaces.
 Glickan säger, glad och snäll:
 "Kom och sof hos mig i qvåll
 I silkestjål!"

När vi bjuda på Falas,
 Aqua reponatur!
 Brännvinskassan då i fras! —
 Viner kan blott der fördras,
 Merum combibatur!
 Om mig bjuds af många slag,
 Dock det bästa dricker jag
 Med gode behag.

Du ljustiga nektar, o drufvornas blod,
 Förmåf våra sorgliga öden!
 Du låter oss glömma, du gifwer oss mod
 Att strida mot skicket och döden.

Wålan! sticöm, bröder, nu glaset omkring
 I denna försonade, saliga ring!
 Förgåtom de galnas intriger!

Vi weta, hur wåldeligt Norrmannen stod
 Och kämpade ifrigt mot nöden.
 Han bådswade ej, han lät gjuta sitt blod,
 Och segrare war han i döden.
 Ditt wål! sticöm, bröder, friskt glaset omkring,
 Och låtom oss sjunga: "pling plingeli pling!
 Snart fångas vår owån — och tiger."

Enda sel, som winet har,
 Est, quod labant pedes,
 Och att snastwa, blir man snar.
 Kan det botas? märken swar: —
 Occupando sedes.
 Kunna wi ej längre stå,
 Slumra alla lustigt så
 Ili en wrå.

Mesalina hwit och fin,
 Gif oss litet merum!
 Att wi blifwa, utan grin,
 Rosiga som rosmarin;
 Pili pill pulli perum.
 Item sofwa wi i qvåll
 I ditt lilla blåa tjäll, —
 Och du är snäll.

Så sluta vi småda. — I Bröder, god natt!
 Vår se, att I mera ej skrifen!
 I bringen dermed hela Sverige i skratt,
 Och reten uppå er kritiken.
 Vår Riksdagen tänka hvad ädest den vill!
 Att rika och fattiga skall höra oss till,
 Och smida och sy och äta baka.

Nu ändat de givet. — I wänner, god natt! —
 Vi gråfva i grafvar och diken,
 Och bringom ej mera vårt Sverige i skratt!
 Vi känna ju ej politiken.
 Vår Riksdag skall göra det bästa den vill,
 Att somna och vakna skall höra oss till,
 Och loka vår soppa och smaka.
